

Atsidavimas – vienas ir vienintelis kelias įgyti aukščiausią dvasinį lobį

Šrila Gurupadpadma Nitja-lila-pravišta Om Višnupada 108 Šri Šrimad Bhakti Pramod Puris Gosvamis Thakuras dažnai cituodavo žodžius iš Šrimad Bhagavatam, pasakytus Aukščiausiojo Viešpaties Šri Krišnos -

karmaṇā jāyate jantuḥ
karmaṇaiva pralīyate
sukhaṁ duḥkhaṁ bhayaṁ kṣemaṁ
karmaṇaivābhipadyate
(10.24.13)

Krišna Pasakė Nandai Maharadžui – tai karmos jėga gyvoji būtybė gimsta, ir vien tik dėl karmos ji naikinama. Jos laimė, sielvartas, baimė ir saugumo jausmas, visa tai pasireiškia kaip karmos efektas.

asti ced īsvaraḥ kaścit
phala-rūpy anya-karmaṇām
kartāraṁ bhajate so 'pi
na hy akartuḥ prabhur hi saḥ
(10.24.14)

Netgi esant aukščiausiam valdovui, apdovanojančiam visus jų veiksmų rezultatais, Jis taip pat privalo priklausyti nuo atliekančiojo veiksmą įsitraukimo į jį. Galiausiai net negali būti keliamas klausimas apie tai, kad duoti veiksmų rezultatus iki kol patys rezultatyvūs veiksmai nebuvo atlikti.

Ligšioliniai ačiarijos (dvasiniai mokytojai) paaiškino -

jñāna-kāṇḍa, karma kāṇḍa, kevali viṣera bhāṇḍa
amṛta boliyā yebā khāy
nānā yoni sadā phire, kadarya bhakṣaṇa kore,
tāra janma adhaḥ pāte yāy

Karmos veiksmas, kuris nėra atliktas patenkinti Aukščiausią Viešpatį ir bet kokios žinios, kurios nutolina mus nuo Viešpaties, visa tai buvo pavadinta nuodais. Bhautika karma (veiksmas, atliktas dėl materialios naudos) didina mūsų tendenciją siekti materialios naudos, garbės ir šlovės. Visa tai yra kliūtys atsidavimo kelyje. Matydamas tokius dvideidiškus vienuolius kaip aš, mano labiausiai garbinamo Parama Gurudevo (Šrilos Bhaktisiddhantos Sarasvačio Gosvamio Thakuro Prabhupados) dvasinis mokytojas, labiausiai garbinamas Gurudevas Nitja-lila-pravišta Om Višnupad Paramahansa Kulacudamani Šrila Gaura Kišora Dasa Babadžis Maharadžas paminėjo štai ką:

„Hari-bhakti negali būti matuojama paprastų žmonių nuomone. Jei Hari-bhadžane (Aukščiausio Viešpaties Hari garbinime) yra dvideidiškumas, t.y dirbtinas atsižadėjimas, tuomet to negalima vadinti realiai įgytu atsidavimu. Toks dirbtinas atsižadėjimas bus demaskuotas, kuomet ateis tikrasis atsidavimo išbandymas. Kita vertus, jei Hari-bhadžane nėra veidmainystės, tuomet atsižadėjimas pasireišk spontaniškai. Atsidavimo

nereikėtų atskleisti kitiems ir jis turėtų būti praktikuojamas labai slaptai. Jei nėra tikro prisirišimo prie Viešpaties, o tik dirbtinio atsižadėjimo demonstravimas, tuomet nėra šansų įgyti Krišnos malonę; tai labiau tolina asmenį nuo Viešpaties. Krišna skuba pas tą bhaktą, kurio prierašumas yra be jokio dvideidiškumo. Tas, kas užsidėjo netikro atsižadėjimo rūbą, neturėdamas nė atspalvio atsidavimo Viešpačiui Hari ir lieka įsitraukęs į materialų juslių tenkinimą, yra tokiu pat mastu apgaunamas Krišnos. Tas, kame yra spontaniškas prisirišimas prie transcendentinio Aukščiausio Viešpaties Šri Krišnos pavidalo, nepaisant išorinių kančių nuo raupų, vis tiek pavergia Krišną savo galūnių švytėjimu dėl savo tarnystės nuotaikos.“

Iš aukščiau paminėtų Šrilos Babadžio Maharadžo žodžių tampa aišku, kad Viešpaties Šri Hari negalima patenkinti veidmainyste. Šis žmogaus gimimas yra skirtas tiktai Aukščiausio Viešpaties tarnystei. Būdami padengti iliuzijos tinklu, mes neteikiame reikšmės atsidavimo keliui, kuris yra vienintelis būdas patenkinti Viešpatį ir priimame žinių ir veiksmo kelią. Mes keičiame skirtingus kūnus šiame iliuziniame pasaulyje ir klajojame po visą materialią kūriniją. Aukščiausias Viešpats davė mums šį žmogaus kūną ir pasiuntė į šį kančių pasaulį. Mums reikia visiškai išsivaduoti iš iliuzijos gniaužtų ir išvystyti prisirišimą prie labiausiai garbinamo Viešpaties Šri Hari. Šiame gyvenime mes galime galutinai sugrįžti į amžinai palaimingą Aukščiausio Viešpaties dvasinį pasaulį.

Žmonės, kurie yra apimti šio materialaus pasaulio iliuzine energija ir naudoja savo protą juslių tenkinimui vietoje to, kad naudotų jį Aukščiausio Viešpaties juslių tenkinimui, nukrypsta nuo aukščiausio žmogaus gyvenimo tikslo – džiaugtis dievišku žinojimu. Jie įpuolė į amžiną sielvartą.

Iš pokalbio tarp Dharmaradžo gervės pavidale ir Dharmaradžo Judhišthiros mes žinome, kad „mahajano yena gatah sa panthah“ – didžiosios asmenybės savo pavyzdžių parodė, kad tarnystė Aukščiausiam Viešpačiui Golokoje yra aukščiausias gyvenimo tikslas, įgyjamas išskirtinai atsidavimu.

Vaišnavų pasaulio dvasiniai mokytojai davė mums pamokymus apie šį kelią savo pavyzdžiais. Mano Gurupadapadma įsteigė Šri Gopinath Gaudija Mathą, kad mokytų, kaip praktikuoti atsidavimo kelią mūsų kasdieniame gyvenime. Iš raštų mes žinome, kad atsidavimas nuveda gyvąsias būtybes pas Aukščiausią Viešpatį. Atsidavimas duoda Aukščiausio Viešpaties matymą gyvajai būtybei. Ta Aukščiausia Asmenybė pavaldi tik atsidavimui – todėl atsidavimas yra aukščiausia vertybė.

Pagrindinis mūsų sampradajos ačarija Prabhupada Šrila Rūpa Gosvamis Thakuras, kalbant apie tyrą atsidavimą, nurodė mums - „anyabhilasita sunyam jnana-karmadanavrtam anukulyena krsnanusilana bhaktir uttama“ – nebus jokių troškimų, išskyrus tarnystę Krišnai ir Jo atsidavusiems; nebus troškimo tarnauti savo julsėms. Nebus prisirišimo prie impersonalaus brahmano, prie veiklos, atliktos su aistra ar be jos, prisirišimo prie varnašramos ir prisirišimo prie jogos. Tik jei asmuo gali visiškai atiduoti save Krišnos džiaugsmui, tai gali būti vadinama tyru atsidavimu.

Mano Gurupadapadmos atsidavimas vaikystėje gali būti pirminis pavyzdys dabartinei visuomenei. Mano Gurupadapadma buvo tyrų vaišnavų bendruomenės puošmena ir davė pamokymus kaip būti kukliu žmonių bendruomenėje. O ką mes vis

dėlto darome darome šiandien? Jei paanalizuosime tai, suprasime, kad esama tyro atsidavimo trūkumo. Vaišnavų dharmos šaknis yra nuolankumas. Sačidananda Bhaktivinoda Thakuras savo kirtane paaiškino - „dainya daya anye mana pratistha varjana // cari gune guni haye karaha kirtana“ – tyro atsidavimo praktika yra Vaišnava Dharma. Iš tiesų Vaišnavai yra sadhu. Jie praktikuoja tyrą atsidavimą ir dirba visų gyvųjų būtybių visuomenėje labai. Šie Vaišnavai turi beribes savybes, bet jų praktikoje matomos keturios pagrindinės: nuolankumas; jie nori gero visom gyvoms būtybėms; užjausdami visus, nori jiems atskleisti jų tikrąją konstitucinę padėtį ir rodo pagarbą visiems, atmesdami bet kokias savęs įtvirtinimo formas. Tokie asmenys priima Harė Krišna Mahamantros prieglobstį visa širdimi ir neatlikdami jokių įžeidimų. Jų pirštai laikys šventus kartojimo karolius ir šventi vardai šoks ant jų liežuvių. Vis dėlto mes piktnaudžiaujame savo nepriklausomybe ir klatingai naudojame ankstesnių ačiurių pamokymus savo juslių tenkinimui, prisidengdami Krišnos juslių tenkinimu. To pasekoje dauguma Vaišnavų yra nuolat užimti savo didybės skleidimu pasauliui vietoje to, kad praktikuotų natūralų nuolankumą. Todėl galima teigti, kad aukščiausias Vaišnava dharmos efektas, kuomet esama šiltų, meilės tarpusavio santykių, šiandienos Vaišnavų bendruomenėje neegzistuoja. Šri Čaitanija Čaritamritos autorius, Šrila Krišnadasa Kaviradža Gosvamis, kuris yra Kasturi Mandžari dvasiniame pasaulyje, nuolankiai parašė – „purisera kita haite mui se lagistha jagai madhai haite mui ta papistha“ – Šrila Kaviradža Gosvamis parašė, kad jis yra žemesnis, nei kirminas, esantis išmatose ir kad jis yra nuodėmingesnis, nei Džagajus ir Madhajus, kurie atliko visus nuodėmingus veiksmus Viešpaties Čaitanijos žaidimuose. Sykį, kuomet Vaišnavas pasakė, kad mano Gurupadapadma yra kaništha-adhikaris, kas supykė mane, mano Šrila Gurudevas atsakė “O, aš žemesnis, nei kaništha-adhikaris. Visgi šis Vaišnavas buvo maloningas ir davė man teisę būti šiame lygyje. Tai mane džiugina. Vietoje to, kad pyktum, turėtum džiaugtis.”

Dėl Vaišnaviškų savybių stokos Vaišnavų tarpe, dabartinėje Vaišnavų bendruomenėje mes matome apgaulę, išdidumą ir barnius vietoje meilės. Tie, kas priėmė atsidavimo kelią ir tapo Vaišnavais, turėtų pažvelgti giliai į savo širdis apmąstydami, kaip jiems išvystyti Vaišnavų savybes. Kitaip tariama atsidavimo praktika aukščiausio dvasinio tikslo paieškose bus juokinga. Tikroji atsidavimo prasmė yra tarnystė Aukščiausiam Viešpačiui ir Jo atsidavusiems su meile ir iš pačių širdies gelmių. Vietos apgaulėi, išdidumui ir barniams dėl savo įtakos sferos nėra. Šis tarnas, kuris yra pilnas aistrų ir kuris yra Vaišnavų įžeidėjas, meldžiasi Šrilai Gurupadapadmai Nitja-lilai-pravišta Om Višnupad Šrimad Bhakti Pramod Puri Gosvamiui Maharadžui, prašydamas dovanoti man teisę sekti keturiomis Vaišnavo savybėmis, aprašytais aukščiau, jūsų dieviškų lotoso pėdų tarnystei. Prašau palaiminti mane kartoti Harė Krišna Mahamantrą be įžeidimų iki mano paskutinio atodūsiu. Duok man jėgų širdyje sekti Bhakti Dharma, kuri yra vienintelis kelias, kurio dėka gaunamas aukščiausias dvasinis lobis.

Nekvalifikuotas tarnas, trokštantis tapti dulkele ant jūsų lotoso pėdų,
B. B. Bodhayana.